

عنوان مقاله:

ضرورت دگرگونی نظریه برنامه ریزی توسعه ایران

محل انتشار:

یازدهمین کنگره جغرافیدانان ایران (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

محمد شالی - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری گروه جغرافیا دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

دستیابی به توسعه پایدار شهری، نیازمند نظریه‌برنامهریزی و همچنین نظام برنامهریزی جامع و کارآمد است. که موضوع و زمینه کار آن، نقش برنامهریزان، حدود مسئولیت و اختیار آنان، رابطه آنها با سایر تصمیمسازان و تصمیمگیران، روش کار، اهداف و ارزشهای برنامهریزی را تعیین کند. طی دهه‌های اخیر دیدگاهها و نظریات برنامهریزی از نظر موضوع، هدف، روش و فرایند، تحول بسیاری یافته‌اند. علیرغم سابقه بیش از 60 ساله برنامهریزی توسعه در ایران، نظام برنامهریزی توسعه ملی و توسعه شهری دارای کاستیهای اساسی بوده و موفقیت چندان در عمل حاصل نشده است. ریشه همه مشکلات جامعه و نظام برنامهریزی ایران را باید در مدیریت متمرکز دولتی، برنامهریزی با رویه‌های محافظهکارانه و تکنوکراتیک در قلمروی دیوانسالارانه از بالا به پایین، بیتوجهی به نقش گروههای ذینفع بویژه شهروندان در فرایند برنامهریزی توسعه، شکاف بینتصمیم و اجرا، فنگرا و تخصص محوربودن پیشنهادهای برنامهریزان دانست. امروزه تحولات جامعه ایران از یکسو و شاخصهای اجتماعی، اقتصادی، جمعیتی و زیستمحیطی همگی دال بر به بن بست رسیدن الگوهای زورمندمداریاند. مشارکت فراگیر گروههای ذینفع و شهروندان، تصمیمگیری مردمسالارانه، قانونمند، شفاف و پاسخگو به اجتماعات محلی و حرکت به سمت نظریه یادگیری اجتماعی ضروری است.

کلمات کلیدی:

برنامهریزی توسعه، نظریه‌های برنامهریزی، برنامهریزی مشارکتی، یادگیری اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/336531>

